

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr.Hany Veberové a soudců Mgr.Marka Bedřicha a JUDr.Jitky Hroudové v právní věci žalobkyně **České minerální vody, spol. s r.o.**, IČ 63508605, se sídlem v Karlových Varech, Sportovní 574/15, zastoupené JUDr.Pavlem Virágem, advokátem se sídlem v Praze 3, Sudoměřská 6, proti žalovanému **Ministerstvo zdravotnictví**, se sídlem v Praze 2, Palackého nám. 4, za účasti společnosti **Česká voda, s r.o.**, IČ 25111817, se sídlem v Praze 5, U Nikolajky 1085/15, zastoupené JUDr.Tomášem Ficnerem, PhD., advokátem se sídlem v Karlových Varech, nám. Dr.M.Horákové 11, o žalobě proti rozhodnutí ministryně zdravotnictví ze dne 23.7.2009, č.j.: 30562/2009

t a k t o :

- I. **Žaloba s e z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. **Osobě zúčastněné na řízení Česká voda, s.r.o., se právo na náhradu nákladů řízení n e p ř i z n á v á .**

Odůvodnění

Žalobkyně se žalobou, podanou u Městského soudu v Praze, domáhala přezkoumání a zrušení rozhodnutí ministryně zdravotnictví o rozkladu žalobkyně proti rozhodnutí Ministerstva zdravotnictví – Českého inspektorátu lázní a zřidel ze dne 2.3.2009, jímž bylo rozhodnuto o zastavení řízení ve věci žádosti o vydání povolení k využívání zdrojů přírodní minerální vody HV-1 a HV-2, nacházejících se v katastrálním území Mýtina v obci Lipová, podle ustanovení § 10 a následujících zákona č. 164/2001 Sb., o přírodních léčivých zdrojích, zdrojích přírodních minerálních vod, přírodních léčebných lázní a lázeňských místech (dále též „lázeňský zákon“).

pokračování

Žalobou napadeným rozhodnutím ministryně byl žalobkyní podaný rozklad zamítnut a v odůvodnění napadeného rozhodnutí ministryně zdravotnictví konstatovala, že se ztotožňuje s argumentací, obsaženou v usnesení ministerstva o tom, že ministerstvo s odkazem na ustanovení § 10 odst. 4 lázeňského zákona a ustanovení § 68 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů spatřuje důvod pro zastavení řízení ve skutečnosti, že ze strany žalobkyně předložená smlouva o smlouvě budoucí k nájmu pozemků, určených k plnění funkcí lesa, není právním titulem podle ustanovení § 10 odst.3 lázeňského zákona.

Žalobkyně v podané žalobě namítla, že se neztotožnila s právním názorem, podle něhož důvodem pro nevydání povolení k využívání zdroje přírodní minerální vody byla skutečnost, že smlouva o smlouvě budoucí, předložená žalobkyní, nebyla shledána způsobilým právním titulem podle ustanovení § 10 odst.3 lázeňského zákona. Žalobkyně má za to, že uvedená smlouva je dokladem, prokazujícím právo užívat dotčené pozemky parc. č. 460/1 a 473/3, nacházející se v katastrálním území Mýtina v obci Lipová, jak to stanoví ustanovení § 10 odst.3 lázeňského zákona. Podle názoru žalobkyně tato smlouva přímo zakládá povinnost Lesů České republiky, s.p., za stanovených podmínek uzavřít řádnou nájemní smlouvu. V terminologii užitě lázeňským zákonem se jedná o „...jinou smlouvu uzavřenou mezi žadatelem a vlastníkem nemovitostí“.

Žalobkyně namítla, že v daném případě jsou navíc předmětné pozemky ve vlastnictví České republiky s právem hospodaření pro Lesy České republiky, s.p. a spadají do režimu zákona o lesích (zákon č. 289/1995 Sb. ve znění pozdějších předpisů – lesní zákon). Z ustanovení § 5 odst.1 lesního zákona vyplývá, že platné uzavření nájemní smlouvy na pozemky určené k plnění funkcí lesa, aniž by bylo rozhodnuto o jejich omezení pro plnění funkcí lesa nebo o jejich dočasném odnětí plnění funkcí lesa, není možné. O omezení pro plnění funkcí lesa nebo o dočasném odnětí plnění funkcí lesa může být v daném případě rozhodnuto až v okamžiku vydání povolení k čerpání přírodní minerální vody podle lázeňského zákona.

Žalobkyně i nadále trvá na tom, že smlouvu o smlouvě budoucí jako způsobilý titul podle ustanovení § 10 odst.3 lázeňského zákona akceptovalo při rozhodnutí o vydání povolení k čerpání přírodních minerálních vod v minulosti i ministerstvo a není pravdou, že by žalobkyně v době předcházející vydání k žalobě citovaného rozhodnutí disponovala řádnou nájemní smlouvou. Žalobkyně i v této věci předložila pouze smlouvu o smlouvě budoucí. Ministryní citované rozhodnutí ze dne 16.3.2004 ohledně platnosti povolení a jeho zániku je z pohledu žalobkyně nutno považovat za nesplnitelné a bezpředmětné, neboť jej lze splnit až v okamžiku, kdy v budoucnu dojde k uzavření řádné nájemní smlouvy. Ze skutečností, že již bylo vydáno povolení k využití zdroje přírodních minerálních vod HV-1 v r. 2004 nepochybně vyplývá, že již v roce 2004 žalobkyně veškeré podmínky pro vydání povolení podle lázeňského zákona splnila a s ohledem na to, že k jakékoliv změně rozhodných skutečností od roku 2004 nedošlo, musí splňovat dané podmínky i v současné době.

Pokud se jedná o důvod, pro který nebylo žádosti žalobkyně vyhověno, lze k tomu dodat, že je přinejmenším s podivem, že ministerstvo shledalo smlouvu o smlouvě budoucí jako právní titul nedostatečný po dvou letech od zahájení řízení, když o této skutečnosti ministerstvo vědělo od počátku řízení. Podle názoru žalobkyně takový postup znamená porušení principu předvídatelnosti správního rozhodnutí podle ustanovení § 2 odst. 3 a 4 správního řádu a princip, vyjádřený v ustanovení § 6 odst. 2 správního řádu, podle něhož má správní úřad postupovat tak, aby na straně účastníků řízení nevznikaly zbytečné náklady. Žalobkyně byla po celou dobu správního řízení v dobré víře, že disponuje způsobilým titulem podle ustanovení § 10 odst. 3 lázeňského zákona a žalovaný správní úřad v rozporu s principy správního řízení vydáním napadeného rozhodnutí práva žalobkyně nabytá v dobré víře porušil.

pokračování

Závěrem podané žaloby žalobkyně namítla porušení a i dlouhodobé ignorování příslušných ustanovení správního řádu, týkající se lhůt pro vydání správního rozhodnutí. Ačkoliv žalobkyně opakovaně vydání meritorního rozhodnutí ve věci urgovala, k vydání meritorního rozhodnutí došlo po více než třech letech od zahájení správního řízení, v mezidobí byla žalobkyně nucena opakovaně vyvracet nesprávné právní názory ministerstva, prezentované jako důvody pro nevydání povolení k čerpání přírodních minerálních vod a proto se nabízí otázka, zda argumentace nedostatečnosti smlouvy o smlouvě budoucí není pouze zástupným, nově nalezeným a uměle vytvořeným problémem poté, co byly žalobkyní v rámci rozkladu proti přerušení řízení vyvráceny veškeré ostatní argumenty použité ministerstvem jako argumenty bránící vydání povolení.

Z obsahu vyjádření žalovaného správního úřadu k podané žalobě vyplývá, že pokud žalobkyně namítá, že napadené rozhodnutí má věcné vady a spočívá na nesprávném právním posouzení splnění podmínek pro vydání povolení k využívání zdrojů přírodní minerální vody podle lázeňského zákona, pak žalovaný správní úřad tento názor žalobkyně nesdílí, což vyjádřil jak v žalobou napadeném rozhodnutí ministryně zdravotnictví, tak v rozhodnutí ministerstva, jež rozkladovému řízení předcházelo. Podle ustanovení § 10 odst. 3 lázeňského zákona musí žadatel při podání žádosti o vydání povolení k využívání zdroje přírodní minerální vody prokázat, že je vlastníkem nemovitosti, na které nebo pod níž se zdroj nachází, a která má být jeho využíváním přímo dotčena, nebo že má k této nemovitosti jiné právo, které jej opravňuje nemovitost k využívání zdroje používat (nájemní smlouva, smlouva, smlouva o věcném břemenu nebo jiná smlouva uzavřená mezi žadatelem a vlastníkem nemovitosti). Dotčenými pozemky jsou pozemek parc.č. 46/1 (lesní pozemek), jehož vlastníkem jsou Lesy České republiky, s.p. Sporným mezi žalobkyní a žalovaným zůstává otázka výkladu té části ustanovení, která hovoří o jiném právu, které žalobkyni opravňuje nemovitost využívat jako zdroj.

Žalovaný je přesvědčen, že obsah závorky zákonného textu nadto je výčtem příkladmo, nelze vykládat izolovaně od zbytku právní normy, podle níž se musí jednat o smlouva, jež žadatelku, v tomto případě žalobkyni opravňuje používat nemovitost k využívání zdroje. Smlouva o smlouvě budoucí takovým právním titulem není, neboť představuje pouze závazek k uzavření budoucí smlouvy. Předpokladem její platnosti je podle ustanovení § 50a občanského zákoníku dohoda o podstatných náležitostech smlouvy, jež má být v budoucnu uzavřena a doby, do které má být taková smlouva uzavřena. Zákon správnímu úřadu ukládá požadovat již při podání žádosti a před vydáním rozhodnutí prokázání vlastnictví nemovitosti, na níž nebo pod níž se zdroj nachází nebo platnou smlouvu, na jejímž základě bude žadatel oprávněn předmětnou nemovitost používat. Touto skutečností je podle názoru žalovaného dáno zákonné omezení správního uvážení při akceptaci právního titulu ve vztahu k dotčené nemovitosti.

Žalovaný správní úřad připustil, že Ministerstvo zdravotnictví skutečně zřejmě v minulosti akceptovalo při vydání povolení ze dne 16.3.2004 smlouvu o smlouvě budoucí, nicméně v takovém případě má žalovaný za to, že při vydání předmětného povolení mohlo dojít v roce 2004 k porušení právních předpisů a k vydání rozhodnutí při nenaplnění podmínek daných lázeňským zákonem. Protože uvedené rozhodnutí již není platné, postrádá smysl zvažovat podmínky pro zahájení přezkumného řízení. Jestliže nadále není platné rozhodnutí ze dne 16.3.2004, je otázka zásahu do nabytých práv žalobkyně bezpředmětná, neboť napadeným rozhodnutím do nabytých práv zasaženo nebylo a žalobkyně v současné době žádným povolením nedisponuje. Ze správního spisu lze navíc zjistit, že dopisem společnosti Lesy České republiky, s.p., krajského inspektorátu v Karlových Varech ze dne 31.8.2006, bylo ministerstvu sděleno, že k uzavření nájemní smlouvy mezi žalobkyní a společností Lesy České republiky, s.p., na základě smlouvy o smlouvě budoucí z roku 2004 nedošlo, neboť žalobkyně nedodržela podmínky smlouvy o smlouvě budoucí. Neuzavřením smlouvy vznikla žalobkyni povinnost tuto skutečnost oznámit ministerstvu, což se nestalo. Jestliže nebyla nájemní smlouva ve stanovené lhůtě uzavřena, povolení pro žalobkyni zaniklo. Pokud žalobkyně namítá nedodržení lhůt pro vydání rozhodnutí podle správního řádu, pak má žalovaný za

pokračování

to, že ministerstvo v řízení od počátku postupovalo ve snaze nalézt optimální řešení ve shodě s účastníky řízení, s nimiž neustále udržovalo písemný a osobní styk a bylo motivováno snahou ve spolupráci s účastníky řízení vydat kladné rozhodnutí o povolení tomu ze žadatelů, který splní všechny podmínky lázeňského zákona. Nelze opomenout, že řízení bylo dvakrát přerušeno, v důsledku čehož došlo k oddálení konečného rozhodnutí. Žalobkyně však nesplnila podmínky pro vydání povolení k využívání zdrojů přírodní minerální vody podle ustanovení § 10 lázeňského zákona.

Městský soud v Praze vyrozuměl podle ustanovení § 34 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), osoby, které mohou v řízení být přímo dotčeny ve svých právech a povinnostech vydáním napadeného rozhodnutí a osoby, které mohou být přímo dotčeny jeho zrušením či vydáním podle výroku rozhodnutí soudu. Na výzvu ze dne 6.3.2012 uplatnila právo osoby zúčastněné na řízení dne 10.4.2012 společnost Česká voda, s r.o.

Na výzvu ze dne 18.4.2012 tato osoba zúčastněná na řízení nevyužila právo podat k předmětu tohoto soudního řízení své písemné vyjádření.

Při ústním jednání u Městského soudu v Praze dne 13.9.2012 zástupce žalobce odkázal na písemné vyhotovení podané žaloby a dodal, že o žádosti z roku 2006 bylo rozhodnuto s velkou časovou prodlevou, řízení bylo přerušeno, následně bylo toto rozhodnutí o přerušení zrušeno, protože pro přerušení nebyl důvod a pak po zhruba třech letech bylo řízení zastaveno s odůvodněním, že jedna z listin nemá náležitosti, respektive že není dostatečná. Tím byl účastník řízení udržován po dobu dvou až tří let v nejistotě. Žalobce má za to, že jsou dány důvody pro zrušení napadeného rozhodnutí tak jak bylo navrhováno.

Zástupkyně žalovaného správního úřadu u jednání soudu odkázala na písemné vyjádření k podané žalobě s tím, že je pravdou, že řízení trvalo delší dobu, na tom se podepsala skutečnost, že řízení bylo přerušeno. Toto usnesení o přerušení sice bylo k rozkladu žalobce zrušeno, nicméně je zřejmé, že ke zrušení došlo právě proto, že rozkladová komise dospěla k závěru, že již není třeba řízení dále vést a žalovaný byl veden snahou ukončit toto řízení. Částečně se na délce řízení podepsala i snaha správního úřadu vyhovět účastníkům, pokud žádali o delší lhůty pro předložení dokladů či vyjádření. Svůj podíl měla i složitost věci. Nicméně ministerstvo se snažilo opatřit všechny podklady pro to, aby bylo rozhodnuto v souladu se zákonem. K argumentaci, že dříve bylo vydáno povolení kladné, žalovaný uvádí, že toto samotné rozhodnutí nezakládá legitimní očekávání, že bude vyhověno i nové žádosti. Předcházející rozhodnutí bylo výsledkem zřejmě selháním lidského faktoru, nebylo v souladu se zákonem a rozhodně jím nebyl založen nárok na to, aby i v dané věci bylo žádosti vyhověno. Předmětem sporu je výklad lázeňského zákona a posouzení otázky, co je rozhodným podkladem pro to, aby žádosti mohlo být vyhověno. Konkrétně problémem byla otázka, zda smlouva o smlouvě budoucí o nájmu k předmětným pozemkům byla podkladem dostatečným. Podle názoru ministerstva tomu tak není, žaloba není důvodná.

Zástupce osoby zúčastněné na řízení u jednání soudu uvedl, že námítky žalobce lze rozdělit do dvou rovin. První rovinou je rovina hmotněprávní, kdy bylo třeba posoudit, zda smlouva o smlouvě budoucí je dostatečným podkladem pro rozhodnutí o vydání povolení. Z ustanovení § 10 odst.3 lázeňského zákona vyplývá, že pro vydání povolení čerpání z minerálních zdrojů je nutno doložit doklad o právo nemovitost skutečně využívat. Smlouva o smlouvě budoucí takovým dokladem býti nemůže. Druhou rovinou je rovina procesněprávní, jde o otázku, zda rozhodnutí bylo vydáno v souladu s principem legality a hospodárnosti. Je pravdou, že rozhodnutí mohlo být vydáno časově dříve, nicméně osoba zúčastněná má za to, že pokud by mělo být vyhověno žalobě pouze z tohoto důvodu, znamenalo by to další neúměrné prodlužování celého řízení za situace, kdy

pokračování

je zřejmé, že předložený doklad neumožňuje jiné rozhodnutí. Proto má osoba zúčastněná za to, že žaloba není důvodná, navrhuje její zamítnutí a požaduje náhradu nákladů řízení.

Z obsahu spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním úřadem, byly zjištěny následující, pro rozhodnutí ve věci samé podstatné skutečnosti:

Žalobkyně se žádostí ze dne 3.4.2006 domáhala vydání povolení k využívání zdrojů přírodní minerální vody HV-1 a HV-2 v katastrálním území Mýtina v obci Lipová.

Dne 23.4.2007 požádala také společnost Česká voda, s r.o., dvěma samostatnými žádostmi o vydání povolení k užívání těchto zdrojů přírodní minerální vody v katastrálním území Mýtina v obci Lipová.

Vyrozuměním ze dne 18.6.2007 oznámilo Ministerstvo zdravotnictví oběma účastníkům řízení spojení řízení o obou či všech třech žádostech o vydání povolení k využívání zdrojů přírodní minerální vody HV-1 a HV-2, nacházejících se v katastrálním území Mýtina v obci Lipová.

Rozhodnutím ze dne 2.3.2009, č.j. ČIL-2.03.2009/9701-P, zastavilo Ministerstvo zdravotnictví řízení o žádosti žadatele České minerální vody, spol. s r.o. a výrokem č. II bylo zastaveno i řízení o žádosti žadatele Česká voda, s r.o. s odkazem na ustanovení § 10 lázeňského zákona, tedy z důvodu nedoložení všech podkladů, nutných pro kladné rozhodnutí ve věci. Nedoložení podkladů se týkalo podmínky doložení vlastnictví nemovitostí či jiného práva opravňujícího k nakládání s nemovitostí, na které nebo pod níž se zdroj nachází a podmínky spočívající v předložení smlouvy o náhradě nákladů za průzkum zdroje uzavřenou s osobou, která na své náklady průzkum provedla.

Proti uvedenému rozhodnutí podala žalobkyně dne 2.4.2009 rozklad, v němž argumentovala zcela shodně jako v podané žalobě.

O podaném rozkladu rozhodla ministryně zdravotnictví žalobou napadeným rozhodnutím tak, že rozklad, podaný společností České minerální vody, spol. s r.o., se zamítá, přičemž odkázala na právní argumentaci správního úřadu prvního stupně a poukázala na to, že pokud žalobce argumentoval vydaným povolením k využití zdroje přírodních minerálních vod HV-1 v roce 2004, pak z něho nepochybně vyplývá, že ze žádného podání či doplnění není zjevné, že přílohou žádosti o vydání povolení k využívání zdroje HV-1 v původním řízení byly stejné podklady jako při podání této žádosti, která byla projednávána posuzována v současném řízení a v minulosti měla žalobkyně k dispozici nájemní smlouvu, která ji opravňovala používat předmětnou nemovitost k využívání zdroje již v okamžiku podání žádosti podle lázeňského zákona. V současné době však tento žadatel předložil pouze smlouvu o smlouvě budoucí a nebyl schopen doložit jakoukoliv nájemní smlouvu, a proto došlo k zániku předmětného povolení ze dne 16.3.2004.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správním úřadem z hlediska žalobních námitek a při přezkoumání se řídil skutkovým a právním stavem, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (ustanovení § 75 s.r.s.). Věc soud posoudil takto:

Žalobkyně se podanou žalobou domáhala přezkoumání a zrušení rozhodnutí ministryně zdravotnictví, jímž bylo pravomocně rozhodnuto o zastavení řízení ve věci žádosti o vydání povolení k využívání zdrojů přírodní minerální vody HV-1 a HV-2, nacházejících se v katastrálním území Mýtina v obci Lipová, podle ustanovení § 10 a následujících lázeňského zákona

Podle tohoto právního ustanovení může žádost o vydání povolení k využívání zdroje podat

pokračování

jen právnická osoba nebo fyzická osoba oprávněná k podnikání nebo k jiným činnostem, při nichž má být zdroj využíván (dále jen "žadatel"). K žádosti žadatel připojí

a) plán využití zdroje, který obsahuje

1. snímek katastrální mapy odpovídající aktuálnímu stavu katastru nemovitostí se zakreslením zdroje, jež má být využíván, doložený aktuálním výpisem z katastru nemovitostí k nemovitosti, na níž se zdroj nachází,
2. polohopisné a výškopisné zaměření zdroje,
3. kopii katastrální mapy se zakreslením navržené hranice ochranného pásma zdroje I. stupně a výpisy z katastru nemovitostí k nemovitostem, které se nacházejí uvnitř tohoto navrhovaného ochranného pásma,
4. kopii základní mapy v měřítku 1 : 10 000 se zakreslením hranice ochranného pásma zdroje II. stupně,
5. účel využití výtěžku ze zdroje (např. koupele, zábaly, stáčení do lahví),
6. návrh množství výtěžku, které má být odebíráno ze zdroje,
7. podíl případného využití výtěžku ze zdroje k jinému účelu, než k účelu uvedenému v bodě 5, s uvedením tohoto jiného účelu; to se netýká peloidu, který se prvotně využívá k balneologickým účelům,
8. způsob nakládání s použitým výtěžkem ze zdroje,

b) výpis z obchodního nebo jiného rejstříku nebo ověřenou kopii živnostenského listu prokazující oprávněnost činnosti žadatele,

c) smlouvu o náhradě nákladů za průzkum zdroje uzavřenou s osobou, která na své náklady průzkum provedla, nejde-li o žadatele, který sám průzkum provedl,

d) návrhy ochranných pásem zdroje zpracované osobou s odbornou způsobilostí podle zvláštního právního předpisu,

e) vyjádření vodoprávního úřadu podle zvláštního právního předpisu, má-li být využíván zdroj přírodní minerální vody,

f) plán rekultivace ložiska, má-li být využíván peloid.

Podle ustanovení § 10 odst.3 lázeňského zákona žadatel při podání žádosti podle odstavců 1 a 2 musí dále prokázat, že je vlastníkem nemovitosti, na které nebo pod níž se zdroj nachází a která má být jeho využíváním přímo dotčena, nebo že má k této nemovitosti jiné právo, které jej opravňuje nemovitost k využívání zdroje používat (například nájemní smlouva, smlouva o věcném břemenu nebo jiná smlouva uzavřená mezi žadatelem a vlastníkem nemovitosti).

Podle odstavce 4 téhož právního ustanovení platí, že pokud žádost nebude obsahovat náležitosti uvedené v odstavcích 1 až 3, vyzve ministerstvo žadatele k doplnění žádosti v přiměřené lhůtě. Jestliže žadatel svoji žádost ve stanovené lhůtě nedoplní, ministerstvo zahájené řízení o vydání povolení k využívání zdroje zastaví.

Podle ustanovení § 2 odstavců 2 a 3 správního řádu správní orgán při rozhodování šetří práva nabytá v dobré víře, jakož i oprávněné zájmy osob, jichž se činnost správního orgánu v jednotlivém případě dotýká (dále jen "dotčené osoby"), a může zasahovat do těchto práv jen za podmínek stanovených zákonem a v nezbytném rozsahu.

Podle ustanovení § 6 odstavce 2 správního řádu správní orgán postupuje tak, aby nikomu

pokračování

nevznikaly zbytečné náklady, a dotčené osoby co možná nejméně zatěžuje. Podklady od dotčené osoby vyžaduje jen tehdy, stanoví-li tak právní předpis. Lze-li však potřebné údaje získat z úřední evidence, kterou správní orgán sám vede, a pokud o to dotčená osoba požádá, je povinen jejich obstarání zajistit. Při opatrování údajů podle tohoto ustanovení má správní orgán vůči třetím osobám, jichž se tyto údaje mohou týkat, stejné postavení jako dotčená osoba, na jejíž požádání údaje opatřuje.

Městský soud v Praze shledal žalobu nedůvodnou.

Soud posoudil ke stěžejní žalobní námitce otázku, zda žalobce ve správním řízení předložil podklady, které by správnímu úřadu umožnily vydat povolení k využívání zdrojů přírodní minerální vody a dospěl přitom k závěru, že tomu tak není. Předmětem sporu mezi žalobcem a správními úřady byl výklad ustanovení § 10 odstavce 3 lázeňského zákona z pohledu žalobcem předložené smlouvy o smlouvě budoucí, uzavřenou s Lesy České republiky, státním podnikem. Soud došel k závěru, že smlouva o smlouvě budoucí, uzavřená podle ustanovení § 50a zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákona, ve znění pozdějších předpisů, nemůže být dokladem ve smyslu ustanovení § 10 odstavce 3 lázeňského zákona. Je tomu tak proto, že uvedené právní ustanovení výslovně stanoví, že předložený doklad musí žadatele přímo opravňovat k užívání nemovitostí, na či pod nimiž se zdroj přírodní minerální vody nachází a pouze demonstrativně dále vypočítává, jaké smluvní typy mohou takový podklad tvořit. Smlouva o smlouvě budoucí v příkladném výčtu chybí. Vzhledem k tomu, že jde o výčet demonstrativní, bylo třeba zabývat se obsahem a charakterem smlouvy, kterou žalobce předložil.

Podle ustanovení § 50a občanského zákona se účastníci mohou písemně zavázat, že do dohodnuté doby uzavřou smlouvu; musí se však přitom dohodnout o jejích podstatných náležitostech. Nedojde-li do dohodnuté doby k uzavření smlouvy, lze se do jednoho roku domáhat u soudu, aby prohlášení vůle bylo nahrazeno soudním rozhodnutím. Právo na náhradu škody tím není dotčeno. Tento závazek zaniká, pokud okolnosti, ze kterých účastníci při vzniku závazku vycházeli, se do té míry změnily, že nelze spravedlivě požadovat, aby smlouva byla uzavřena.

Z uvedeného právního ustanovení je zřejmé, že mohou existovat i takové závazkové právní vztahy, jejichž předmětem je vznik závazku až v budoucnu. Jde konkrétně o smlouvu, jejímž předmětem je uzavření jiné smlouvy teprve v budoucnu, tedy o smlouvu o smlouvě budoucí. Účastníci se mohou dohodnout, že do dohodnuté doby uzavřou smlouvu, musí se však přitom dohodnout o jejích podstatných náležitostech. Musí tedy předně být dohodnuta doba, do níž má být budoucí smlouva uzavřena, a také podstatné náležitosti této budoucí smlouvy. Protože smlouva o budoucí smlouvě není zvláštním typem smlouvy, ale je druhem smlouvy určeným podle předmětu, stanoví se ony podstatné náležitosti, jež je třeba i ve smlouvě o budoucí smlouvě ujednat, v úpravě typu té které smlouvy. Předmětem uzavřené smlouvy o smlouvě budoucí tak nebylo právo žalobce užívat nemovitost, na níž se nachází zdroj přírodní minerální vody, ale pouze právo za určitých konkrétních okolností uzavřít s vlastním či osobou jinak oprávněnou konkrétní smlouvu. Smlouva o smlouvě budoucí neopravňuje žalobce k využívání pozemku ani zdroje přírodní minerální vody používat a není proto náležitostí žádosti o vydání povolení ve smyslu ustanovení § 10 odstavce 3 lázeňského zákona. Na uvedeném závěru ničeho nemění ani žalobcem konkrétně vyjádřená ustanovení zákona č. 289/1995 Sb., o lesích, ve znění pozdějších předpisů, neboť žalovaný správní úřad podle tohoto zákona nerozhodoval a ani rozhodovat nemohl. Zajištění si užívacího práva k předmětným pozemkům je ve výlučné dispozici nájemce a pronajímatele. Na jejich vůli je, jakým způsobem užívací práva zřídí. Správní úřad, rozhodující v řízení podle lázeňského zákona, pak pouze posoudí, zda předložený doklad svědčí tomu, že žadatel o povolení splňuje podmínku zákona, tj. má právo užívat předmětnou nemovitost.

Nedůvodnou shledal městský soud žalobní námitku, ve které žalobce poukazoval na

pokračování

skutečnost, že v minulosti mu – na základě totožné předložené smlouvy o smlouvě budoucí – v roce 2004 bylo povolení k využívání zdroje přírodní minerální vody vydáno. Jak naznačil ve svém vyjádření žalovaný správní úřad, žádné z ustanovení právního řádu nezakládá nárok žalobce na to, aby mu v novém, zcela odlišném a samostatném správním řízení o jeho nové žádosti, bylo kladné rozhodnutí vydáno, neboť v opačném případě by se pochybení správního úřadu stalo cyklickým a nebylo-by již možno takové pochybení napravit. Z uvedených důvodů bylo na správním úřadu, aby novou žádost žalobce posoudil s ohledem na nyní předložené podklady, což správní úřady obou stupňů v posuzované věci učinily. Závaznost předcházejících rozhodnutí nelze považovat za absolutní jen proto, že platí obecná zásada legitimního očekávání. V každém následujícím řízení je nutno posoudit, zda jsou splněny zákonem předepsané skutečnosti a podmínky pro vydání rozhodnutí určitého obsahu. Opačný závěr by znamenal, že by se správní úřady omezily pouze na mechanické opisování předcházejícího rozhodnutí bez toho, aby se zabývaly konkrétními skutečnostmi a bez toho, aby posuzovaly, zda zákon vydání konkrétního rozhodnutí umožňuje. To jistě není smyslem výše uvedené zásady.

Důvodnou neshledal soud ani žalobní námitku, v níž žalobce poukázal na délku správního řízení, zejména s ohledem na skutečnost, že řízení, trvající tři roky, bylo ukončeno rozhodnutím o zastavení řízení o žádosti pro nedostatečnost jejích podkladů. Soud zastává názor, že samotná délka správního řízení nezakládá sama o sobě důvod nezákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí, nelze proto – bez dalšího – na základě skutkových tvrzení uváděných žalobcem dospět k závěru, že řízení trpělo takovou vadou, pro kterou je nezbytné jej v řízení před soudem zrušit. Délka správního řízení takovou vadou být nemůže, neboť zákon s plynutím lhůty v posuzovaném případě žádné konkrétní účinky nespouští.

Na základě výše uvedeného odůvodnění Městský soud v Praze dospěl k závěru, že uplatněné žalobní námitky nejsou důvodné a s ohledem na jejich obsah nebyla u žalobou napadeného rozhodnutí shledána nezákonnost napadeného rozhodnutí v důsledku krácení práv žalobce a protože soud neshledal důvody pro zrušení napadeného rozhodnutí, žalobu podle ustanovení § 78 odst.7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst.1 s.ř.s., neboť žalobce ve věci samé úspěšný nebyl a úspěšnému žalovanému žádné prokazatelné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevznikly. Z tohoto důvodu soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení podle jeho výsledku.

Pokud jde o náklady řízení, jejichž náhrady se domáhala osoba zúčastněná na řízení, soud dospěl k závěru, že v dané věci nejsou dány předpoklady pro rozhodnutí soudu o jejich náhradě. Podle ustanovení § 60 odst.5 s.ř.s. má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinností, kterou jí soud uložil. V posuzované věci soud osobám zúčastněným na řízení žádnou povinnost v řízení nestanovil, pouze dal společnosti Česká voda s.r.o. možnost uplatnit její právo v probíhajícím řízení. Z uvedených důvodů soud vyslovil, že osobě zúčastněné na řízení se právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

P o u č e n í

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na

pokračování

sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst.1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 13.září 2012

JUDr. Hana V e b e r o v á ,
předsedkyně senátu